Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.279/2014/16.

A Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2015. év június hó 03. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

Az emberölés bűntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2014. év május hó 13. napján kelt 2.B.2/2014/16. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A másodfokú eljárásban felmerült 5.000 (ötezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében a vádlottat az ellene emberölés bűntette [1978. évi IV. törvény 166. § (1) és (2) bekezdés d.) pont] miatt emelt vád alól a Be. 6. § (3) bekezdés c.) pontjára figyelemmel az 1978. évi IV. törvény 22. § b.) pontban és az 1978. évi IV. törvény 24. § (1) bekezdésben írt büntethetőséget kizáró okból felmentette és elrendelte kényszergyógykezelését, amit az erre kijelölt zárt intézetben kell végrehajtani és amely legfeljebb 20 évig tart. Rendelkezett arról, hogy ha ezt követően az egészségügyi törvényben meghatározott feltételek fennállása miatt szükséges, a kényszergyógykezeltet pszichiátriai intézetben kell elhelyezni. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 561.612.- forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítéletet az ügyész, a vádlott és törvényes képviselője tudomásul vette, míg a védő a kényszergyógykezelés tartamának enyhítése érdekében fellebbezést jelentett be.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.124/2014/4. számú átiratában a bejelentett fellebbezést nem tartotta alaposnak és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta arra hivatkozással, hogy a kényszergyógykezelés tartamának enyhítésére nincs törvényes lehetőség.

A védő a nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megindokolta a kényszergyógykezelés szükségességét, a szakvéleményből is egyértelműen kitűnik, hogy a vádlott szoros és szigorú zárt intézeti segítségre szorul, de állapota kezelhető. A védő sem vitatta a kényszergyógykezelés elrendelését, azonban annak maximális tartamban történő megállapítása a helyzet körülményeihez mérten is eltúlzott mértékű. A kényszergyógykezelés megszüntetésének feltétele nem a teljes gyógyulás, hanem a kényszergyógykezelt állapotának olyan mértékű javulása, amelynél fogva már nem kell tartani újabb bűncselekmény elkövetésétől. Az elsőfokú tárgyaláson a szakértő egyértelműen nyilatkozott a tekintetben, hogy a cselekmény elkövetéséig az anya felé irányuló agresszionak jele nem volt tapasztalható, e cselekmény is a be nem szedett gyógyszerek magatartási következménye volt. A szakértő kiemelte, hogy az orvosi intézményen kívül kezelt beteg esetében senki nem tudja ellenőrizni, hogy beszedi-e a gyógyszereit. Ebből következik, hogy a vádlott esetében annak lesz jelentősége, hogy rendszeres lesz-e a gyógyszerszedés ellenőrzése. Eszerint viszont a stabilizáló kényszergyógykezelés után már nem

indokolt a vádlott ilyen formájú gyógyítása, azt meg lehet valósítani egyéb egészségügyi intézményben is. Erre tekintettel indítványozta a kényszergyógykezelés időtartamának enyhítését.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

A Fővárosi Ítélőtábla megállapította, hogy a törvényszék az elsőfokú eljárás lefolytatása során a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta. Az elsőfokú bíróság a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek maradéktalanul eleget tett. A bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte. Kihallgatta tanúként a szomszédokat, illetve a Be. 296. § (1) bekezdés a.) pont alapján helyesen eljárva felolvasta az 1. számú tanú vallomását, meghallgatta az igazságügyi orvos-szakértőket, tárgyalás anyagává tette a releváns adatokat tartalmazó okiratokat.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentes és a Be. 351. § (1) bekezdés alapján irányadó a másodfokú eljárásban is.

Az ítélet indokolása a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pont alapján - szükséges részletességgel és iratszerűen - tartalmazza a bizonyítékok számbavételét, az kiegészítésre nem szorul.

A törvényszék a rendelkezésre álló valamennyi bizonyítékot a Be. 78. § (3) bekezdésben foglaltaknak megfelelően, egyenként és összességükben értékelte, és a tényállást az így kialakult meggyőződése szerint állapította meg. A bíróság indokolási kötelezettségét is teljesítette, az ítélet indokolásából világosan kitűnik, hogy a bizonyítékok mérlegelése során miért vetette el a vádlott tagadásból álló védekezését.
A vádlott sem hivatkozott arra, hogy rajta és az édesanyján kívül a lakásban, ebben az időben más tartózkodott volna, a szomszédok egybehangzó vallomása alapján nagyon zárkózott életet éltek, nem fogadtak idegeneket. A helyszíni szemle jegyzőkönyv rögzíti, hogy a bejárat ajtó sértetlen volt, így megállapítható, hogy kettőjükön kívül más nem volt a helyszínen az elkövetés idején.
A vádlotti előadást, miszerint az édesanyja elesett és sérülései így keletkeztek, egyértelműen cáfolja az igazságügyi orvos-szakértő véleménye, melynek helyességével szemben kétség nem merült fel. A vádlott ruházatán elfogásakor vérnyomokat, csuklóján és kézfején sérüléseket találtak, melyek a szakértő szerint a sértett bántalmazásakor kialakulhattak. A sértett sérülései idegenkezűségtől, erőszakos úton keletkeztek.
Ezen tények egyértelműn arra utalnak, hogy a cselekmény elkövetője kétséget kizáró bizonyossággal a vádlott volt.

A törvényszék helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott kóros elmeállapota miatt nem büntethető, ezért felmentésére törvényesen került sor, a cselekményét is az anyagi jogi szabályoknak megfelelően minősítette különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés bűntettének. A Be. 2. § (4) bekezdés akként rendelkezik, hogy a bíróság nincs kötve a vádlónak a vád tárgyává tett cselekmény Btk. szerinti minősítésére vonatkozó indítványához. A bíróság a vádhoz kötöttség folytán a vád tárgyává tett tényekhez van kötve, a minősítéshez azonban nem. Felmentő rendelkezés esetén is a bíróságnak a büntetőjogilag helyesnek minősülő bűncselekmény miatt emelt vád alól kell a vádlottat felmentenie (BH 1987. évi 423. és BH 1996. évi 351. számú eseti döntések).

Az ítélőtábla osztotta a törvényszéknek az ítélet 14-15. oldalán kifejtett álláspontját, miszerint az új büntetőtörvény alkalmazása a vádlottra nézve kedvezőbb elbírálást nem eredményez, ezért az elkövetéskori jogszabály alkalmazása indokolt.

A kényszergyógykezelésnek az 1978. évi IV. törvény 74. § (1) bekezdésében foglalt valamennyi feltétele fennáll, annak elrendelését a védő sem vitatta. A fenti jogszabályhely (3) bekezdés értelmében, figyelemmel arra, hogy a cselekmény életfogytig tartó szabadságvesztéssel is fenyegetett, a kényszergyógykezelés legfeljebb 20 évig tart, ezt törvényesen határozta meg az elsőfokú bíróság, annak megváltoztatására a másodfokú bíróság lehetőséget nem látott. A védői fellebbezésben felhozott esetre - amennyiben az igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény szerint olyan állapotjavulás következik be, hogy a terhelt állapotánál fogva nem kell tartani újabb bűncselekmény elkövetésétől -, az 1978. évi IV. törvény (4) bekezdés egyértelmű rendelkezést tartalmaz, ennek megfelelően a kényszergyógykezelés csak addig tarthat, amíg annak szükségessége fennáll, akkor is meg kell szüntetni a már szükségtelen kényszergyógykezelést, ha a felső határra vonatkozó tartam még nem telt el.

A kényszergyógykezelés elrendelésének, végrehajtásának és felülvizsgálatának egyes kérdéseiről szóló 1/2011. Büntető jogegységi határozat IV. pontja értelmében a kényszergyógykezelés tartamának kezdőnapja az ideiglenes kényszergyógykezelés elrendelésének napja.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság a törvényszék felülbírált ítéletét - a Be. 361. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen eljárva, a Be. 370. §-ára figyelemmel, a Be. 371. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

A másodfokú határozat indokolása a Be. 371. § (4) bekezdés alapján a helybenhagyás indokait röviden tartalmazza.

A másodfokú eljárásban a védő kirendelésével összefüggésben felmerült bűnügyi költséget a Be. 338. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

A másodfokú végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2015. év június hó 03. napján

Dr. Nehrer Péter s.k. **Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.** **Dr. Szalai Géza s.k.**
a tanács elnöke **előadó bíró** **bíró**

A Fővárosi Törvényszék 2014. év május hó 13. napján kelt 2.B.2/2014/16. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.279/2014/16. számú végzésével **2015. év június hó 03. napján jogerős és végrehajtható.**

Budapest, 2015. év június hó 03. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hiteléül:

bírósági ügyintéző